

BUĎ COOL

NAJDI SVÉ
SVĚTLO,
JDI ZA SVÝM
SNEM

TOBLY McSMITH

Tobly McSmith

BUĎ COOL

Tobly McSmith

BUĎ COOL

PŘEKLAD

PETR KOVÁCS

Název anglického originálu: Act Cool

Český název: Buď cool

Autor: Tobly McSmith

První vydání: Quill Tree Books, An Imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Grafika obálky: Madgrafik

Grafika původní obálky: David DeWitt

Ilustrace na obálce: © 2020 Little Corvus

Foto autora: © Allison Michael Orenstein

Všechna práva vyhrazena.

Překlad: Petr Kovács

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Bohdana Hythová

Korektorka: Dana Wotřelová

© 2021 by Tobly McSmith

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho části v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-249-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-250-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-251-0 (PDF)

Mému nejlepšímu příteli Bobu McSmithovi

PRVNÍ DĚJSTVÍ:
NEW YORK

PRVNÍ KAPITOLA

Neděle, 8. září 2019

12:00

Kdybyste mě teď viděli, řekli byste, že se mi právě plní všechny moje sny. Chystám se na přijímací zkoušku na tu nejprestižnější střední uměleckou školu v zemi, na SPA. To by bylo splněním snu každého herce. Jenže včera v noci se mi zdálo, že jsem nahý ve třídě plné neznámých lidí. Splní se tedy i tenhle sen? A co třeba ty další, kde stojím na jevišti a nedokážu si vybavit ani řádek své role? Hodím obě představy za hlavu, ale tenhle sen, ten by se vyplnit mohl. To by mi určitě nevadilo.

Uhladím si košili, pročísnu si rukou vlasy a vejdu do třídy. Na rozdíl od prvního snu jsem oblečený. Je to úplně obyčejná učebna pouze s tím rozdílem, že má jeviště a klavír značky Steinway. Ve staré škole jsme jednoduše odstrčili lavice na stranu a přivlekli dovnitř rozladěný klavír ze zkušebny školní kapely. Jinak je to opravdu obyčejná třída. Až na to, že mi může navždycky změnit život. Vlastně o nic nejde.

Muž, o němž předpokládám, že je to pan Daniels zvedne hlavu od potrhaného paperbacku. Má rozčuchané šedivé vlasy a o něco méně rozčuchané šedivé vousy. Nízko na nose mu sedí brýle – všichni chytří lidé nosí brýle – a je celý nahrbený. Vedle sedí holka, hezká holka, nejspíš stejně

stará jako já. Ze všeho nejdřív si všimnu jejích očí, jsou velké a hnědé. Má černé vlasy a vysoké lícni kosti, takže mi připomíná mladou Idinu Menzelovou. Usměje se na mě. Jsem z obou nervózní, i když z každého trochu jinak.

„Přišel jsem na zkoušku,“ oznamuju nejhlubší hlasem, jakého jsem schopen.

„Vy musíte být ten známý/neznámý August Greene.“

„Ano, pane,“ souhlasím a v duchu přemýšlím, co myslím tím známým/neznámým.

„Já jsem pan Daniels a tohle je moje asistentka Anna.“

„Těší mě, jsem vám vděčný, že jste si udělali čas –“

„Co kdybychom raději začali?“ otázka se pan Daniels a přeruší moji děkovnou ódu. Odložím si batoh na lavici a postavím se doprostřed jeviště. „Přinesl jste nám svůj životopis a fotografii?“

„Ne, pane,“ přiznám se. „Ale hrál jsem hlavní roli v každém školním muzikálu.“

„Jak okouzlující. A připravil jste si alespoň oba požadované monology?“

„To ano,“ vykřiknu téměř s úlevou, že mám aspoň něco. „Ten první je z *Kočky na rozpálené plechové střeše*. Ale... mohli byste mi dát ještě chvilku, abych se soustředil?“ zeptám se.

„Kdykoli budete připravený, pane Greene. Klidně počkáme.“

„Děkuju,“ řeknu a ignoruju jeho uštěpačný tón. Jeho slova sice koušou, ale oči má laskavé. Otočím se ke svým dvěma divákům zády. Tréma na mě zaútočí takovou silou, až se mi v křeči stáhnou všechny svaly. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Přestávám být „známým/neznámým“ Augustem

Greenem, který zde absolvuje zkoušku na střední uměleckou školu. Teď je ze mě Brick. A je léto v Mississippi. Potím se, jsem vzteklý a unavený. A také opilý, hodně, hodně opilý a ještě navíc skrytý homosexuál. Svůj hněv a zmatek směřuju ke své ženě Maggie.

Otočím se do hlediště. Pan Daniels obrátí stránku ve své knize a pohledem mě téměř vyzývá, abych se pochlapil a udržel jeho pozornost. Jeho asistentka mi věnuje široký úsměv, který ve mně probouzí spoustu pocitů. Nasadím kulhavý krok – Brick má zlomenou nohu – a vstoupím do své role. „Dobře. Řekla sis o to...“

Do následujících dvou minut vložím všechno, co ve mně je, a monolog ukončím zcela vyčerpaný. Včera večer jsem si na internetu pozorně přečetl všechny rady k tomu, jak to u zkoušky chodí. Jeden z komentářů doporučoval sledovat „signály“ lidí za stolem. Anna mi lusknutím dává najevo svoji podporu. To je dobré znamení. A z toho, co vidím, bych řekl, že se pan Daniels dívá spíš na mě než do knihy. Další dobré znamení.

„Dobrá práce, Auguste. Teď už chápu, proč o vás vaše teta mluví s takovou chválou.“

Nemá rád protekci. Špatné znamení.

Pokračuje. „Víte, jak často se v dramatické třídě uvolní místo?“

„Moc často asi ne?“ usuzuju.

„Nikdy,“ odpoví, vytáhne si ze šuplete stolu pomeranč a začne ho loupat. „Jeden student se ale na poslední chvíli odstěhoval do Londýna, protože dostal roli v *Pippinovi* ve West Endu. Tohle se během mého působení na této škole

stalo jen párkrát...“ Odmlčí se. „Takže vezměte na vědomí, chlapče, jak vzácná příležitost se vám naskytla.“

Narovnám se, abych dal najevo svoji připravenost přijmout plnou váhu této příležitosti. „Děkuju,“ řeknu a nemám ponětí, jak bych se měl tvářit.

Sní dílek pomeranče. „Netvrdím, že to místo dostanete. Jen říkám, že existuje.“

To je špatné znamení. Přešlápnu z nohy na nohu a vážně si připadám nesvůj. Tahle zkouška je pro mě vším. V závislosti na rozhodnutí muže přede mnou se můj život může kompletně obrátit ať už k lepšímu, nebo k horšímu. Já tady sílím, a on si klidně svačí. Potřebuju se s ním nějak propojit. „Mám rád pomeranče,“ zkusím to.

„Tohle je mandarinka,“ odpoví a Anna vyprskne smíchem. „Když o tom tak přemýšlím, Auguste, napadá mě, jestli tvoje teta toho studenta neposlala do Londýna sama.“

Tváří se zpola vážně, zpola žertuje. „Tak úplně nepodobné by jí to tedy nebylo,“ zažertuju také a vyloudím na jeho tváři úsměv. To je dobré znamení, jsem zase o malý krůček blíž k tomu, aby mě doopravdy vzali.

„Už mám zpoždění na šachy v Central Parku. Co jste si připravil jako druhý monolog?“

Rozepnu si batoh a chvíli v něm štrachám. „Další ukázkou z *Kočky na rozpálené plechové střeše*.“

„Zase Bricka?“ potřese zklamaně hlavou.

„Ne,“ odpovím. To by byla chyba. Když mi teta před dvěma dny volala, něco jsem si o zkouškách na SPA zjistil. Všichni na internetu tvrdili, že jsou lepší dva různé monology, aby člověk ukázal šíři svého záběru. Ten já určitě mám,

ale zato jsem neměl čas se připravit, takže jsem zvolil sice dva různé monology, ale ze stejné hry. Z té, v níž jsem hrál ještě jako druhák na staré střední ve West Groove.

„Taťku?“ pokusí se uhádnout Anna.

Vytáhnu z batohu blond paruku a nasadím si ji. „Maggie.“

Začnou se smát, ne mně, ale překvapením. (Doufám). Již podruhé se otočím ke svému milujícímu publiku zády. Teď jsem Maggie. Narodila jsem se chudá, ale bohatě jsem se provdala. Bojovnice. Svého manžela miluju, ale on o mě nejeví zájem. Celý se uvolním a pomalu se otáčím. Vpředu zatím klid. „Ach, Bricku. Jsem tak osamělá...“

Když mi splynou z úst i poslední slova, padnu k zemi a zůstávám tam. Paruka mi spadne do tváře. Zhroucená, frustrovaná Maggie. Zvednu se, sejmu si paruku a opráším košili.

Pan Daniels si sundá brýle a mne si oči. „Povězte mi, proč jste odjel z Pensylvánie.“

„Musel jsem,“ odpovím bez váhání.

Přikývne a já jen doufám, že rozumí i tomu, co neříkám. „Ještě jedna otázka. Proč si myslíte, že si to místo na SPA zasloužíte?“

„To si nemyslím,“ řeknu a odmlčím se, abych si prostudoval jeho výraz – trochu se zatváří. Vypadá to, že tohle bude můj třetí monolog. Jmenuju se August a zoufale toužím dostat se na tuto školu. „Stejně jako vám, pane Danielsi, se mi nelíbí, že bych měl něco dostat jenom proto, že někoho znám. Ale situace u nás doma není z mého pohledu zrovna příznivá. A už vůbec nepřipadá v úvahu, že bych ve West Groove v Pensylvánii mohl studovat na této úrovni. Dejte mi, prosím, šanci.“

Usměje se. „Někdo od nás se vám brzy ozve, Auguste. Pokud budete přijat, nastoupíte hned v úterý. Vyhovuje vám to?“

Beru to jako dobré znamení. „Naprosto,“ odpovím.

„Pokud ale přijat nebudete, přesto vám přeji jen to nejlepší.“

Kčertu. Špatné znamení.

„A abych nezapomněl,“ pokračuje. „Můžete ode mě vyřídít pozdrav tetě?“

„Vyřídím,“ řeknu a cpu si paruku zpátky do batohu. Pak ještě jednou poděkuju, rozloučím se a vyjdu ven, aniž by mi jakýmkoli způsobem naznačili, jak jsem dopadl.

12:25

Vzhledem k tomu že nemám, kam bych šel, posadím se na betonovou lavičku před školou a snažím se vyhodnotit, jak jsem si vedl. Do dneška jsem dělal konkurzy na školní představení jen před mými učiteli. To nebyl žádný velký stres. Kromě toho jsem se v noci moc nevyspal, protože jsem si v duchu neustále odříkával věty svých monologů, abych nemusel myslet na nic jiného.

Vymotám z Maggiiny paruky mobil, ignoruju pět zpráv nahraných v hlasové schránce a vytočím tetino číslo. Slíbil jsem jí, že hned po zkoušce zavolám. Vysadila mě před školou cestou na venkov, kam se vypravila prodávat umění. Nemám sice tušení, co přesně ten její „venkov“ představuje, ale jsme v New Yorku. Zní mi to nóbl, bohatě, bukolicky. Určitě to nebudou žádná vybydlená města se zkrachovalými

železárnami jako doma v Pensylvánii. Představuju si ji, jak jede ve své žluté veteránské dodávce. Telefon dvakrát zazvoní a teta Lillian ho zvedne. „Doufám, že máš pro svou oblíbenou tetičku samé dobré zprávy.“

Opravdu bych si přál, abych pro svou jedinou tetičku nějaké takové měl. „Pořád žiju,“ nahlásím.

„Aleluja,“ zazpívá. „A jak dopadla zkouška, zlatíčko?“

„Popravdě řečeno nevím, ale odvedl jsem maximum.“

„Fajn,“ konstatuje. „Víc už toho udělat nemůžeme.“

„Nějak si ale nemyslím, že by si mě pan Daniels vysloveně zamiloval,“ připouštím.

Zasměje se. „Jo, dokáže být pořádně zmetek, ale někde tam uvnitř má vážně docela dobrý srdce.“ Z toho, jak říká „někde tam uvnitř“, mám dojem, že spolu možná někdy chodili. Ale o milostném životě své tety toho moc nevím. „A co hodláš první den ve městě dělat?“

Rozhlédnu se po okolních vysokých, betonových budovách. „Asi se trochu projdu. A pokusím se, aby mě neunesli.“

„Báječné. Na večeri jsem doma. Kdyby něco, volej. Sbohem, zlato.“

Jakmile zavěším, ve schránce mi přistane další hlasová zpráva. A mám i jednadvacet nepřčtených textovek. Všechny od mámy. A každá naléhavější a našťvanější. V těch posledních už zmiňuje i policii. Ať jí okamžitě zavolám, nebo skončím v televizi mezi fotkami pohřešovaných dětí. S tetou Lil jsme ale domluvení, že jí zavolám hned, jak zjistíme, jestli mě na SPA vzali.

Tohle je můj první pokus utéct z domova. Ještě je příliš brzy na to, abych sepsal nějaké oficiální hodnocení, jsem pryč teprve dvacet čtyři hodin a zatím je to pořádná jízda.

Těžký nával adrenalinu – *Jsem svobodný! Můžu si dělat co chci!* – a paniky v jednom – *Skončím ve vězení! Nebo ještě něco horšího!*

Když přestanu zírat do mobilu, na konci lavičky mám nového přítele. „Nazdar holube,“ pozdravím ho. Pták mě ostražitě pozoruje jedním okem, zatímco tím druhým nepřestává sledovat okolí. Jeho peří vypadá, jako by mu ho nalepilo malé dítě. Poskočí blíž ke mně. Takhle tedy zemřu?
„Co děláš?“

Zvednu hlavu, to vyrušení mě rozhodí. Nade mnou stojí asistentka pana Danielse a zakrývá mi slunce. „Jen si dělám nové kamarády,“ řeknu a ukážu na holuba. Zasměje se, pak dvakrát tleskne, čímž nebohého ptáka spolehlivě vyplaší, a sedne si vedle mě.

„Mám pocit, že jsme se ještě pořádně nepředstavili. Já jsem Anna.“

„A já jsem ten *známý/neznámý* August Greene.“

„Co to mělo znamenat?“ zeptá se.

„Nemám představu.“

„Auguste, to tvé vystoupení bylo vážně něco.“

„Opravdu?“ zeptám se nejistě.

„Ehm, ano. Myslím, že máš velkou šanci.“

„Nezdálo se, že bych na pana Danielse nějak zvlášť zapůsobil.“

Mávne nad mou poznámkou rukou. „Takový on už je. Ale když vidí talent, tak ho pozná.“

„Dík,“ řeknu a pak se dnes poprvé zhluboka nadechnu.

Anna přimhouří oči a prohlíží si mě. „Mohu se tě zeptat na něco osobního?“

„Ano,“ souhlasím váhavě.

„Toho Bricka i Maggie jsi trefil naprosto dokonale. Ještě nikdy jsem nic takového neviděla. Znamená to, že když je člověk transgender, tak mu to usnadní hrát mužské i ženské role?“

Jak může vědět, že jsem transgender? Třeba to teta řekla panu Danielsovi a ten zase jí. Anebo to pozná jenom z pohledu? To je to tak zřejmé? „Jako herec se dokážu vžít do obou genderů, pokud ti to dává smysl. Dokážu zahrát jakoukoli postavu na světě.“

„Dost odvážné tvrzení, pane,“ pronese s milým úsměvem.

Poprvé jsem pojem *transgender* slyšel v dějepisu v osmé třídě. Tak samozřejmě jsem ho slyšel i předtím (nežiju v lese pod kamenem), ale nikdy jsem ho neslyšel tak *doopravdy*. Byl jsem v poslední třídě na druhém stupni a byly to moje poslední dny na základce. Učitel nám zrovna přednášel o historii LGBTQ, protože se blížil měsíc hrdosti. Vysvětloval nám, co znamenají jednotlivá písmena zkratky a já jsem jako obvykle civěl do prázdna. Pak se ale dostal k T a začal mluvit o tom, jak se translidé necítí ve svém přiřazeném pohlaví dobře a najednou mi do sebe všechno zapadlo. Byl jsem T.

Po škole jsem přišel domů, zamkl se ve svém pokoji, pustil si počítač a na internetu jsem si našel a udělal test *Jsi transgender?* Výsledky mi pak prozradily, co jsem již tušil: ano, jsem transgender. Udělal jsem si ještě tři další a všechny dopadly stejně.

Také mi všechny doporučily, abych si o tom s někým promluvil. Ale s kým, když žijete v konzervativním městečku jako je West Groove? Žádné translidi jsem neznal. A našim jsem to říct nemohl. Víím, jak by reagovali. A tak jsem

se rozhodl neříct to nikomu, dokonce ani Hugovi, mému nejlepšímu kamarádovi. Stalo se to mým obrovským tajemstvím, které jsem nosil v sobě, zatímco na sobě jsem měl mámomu určené oblečení.

Anna mi poklepe na rameno a vrací mě zpátky na zem. „Takže, Auguste, vážně jsi mě zaujal. Jak to s tebou je?“

Dobrá otázka. Je to se mnou složité a nejsem si jistý, kolik toho mohu prozradit asistentce člověka, který drží v ruce moji budoucnost. Musím to sehrát na pohodu. Pro Annu budu Klidas. Ničeho se nebojím, s ničím si nedělám starosti, jsem nad věcí. Zapřu se do opěradla a roztáhnu nohy. „Je to se mnou tak, že jsem se přestěhoval do New Yorku a bydlím tady u tety.“

Nakloní hlavu. „Čerstvě přestěhoval?“

„Jo,“ odpovím, jako by o nic nešlo. „Ale jinak jsem tu býval pořád. Prakticky každé víkend,“ lžu, jako když tiskne.

Pochybovačně se na mě podívá. „Kolik představení na Broadwayi jsi viděl?“ zeptá se.

„To už dávno nepočítám,“ nezaváhám. Překlad: Nepočítám už pirátské kopie pokoutně nahraných představení, které jsem shlédl na internetu na svém staříčkém, poškrábaném notebooku.

„Dost neurčitý,“ prohlásí. „Já jsem jich viděla dvanáct. Kde bydlíš?“

„Teta mi včera řekla, jak se to tam jmenuje, ale asi jsem si to nezapamatoval. Někde v Brooklynu, jede tam metro, oranžová linka.“

„Oranžová linka?“ opakuje po mně.

Jedno je jasné. Klidas nad věcí nefunguje. Na to, abych předstíral, že mám všechno na háku, toho vím moc málo.

Změna scénáře. Teď jsem Vykulený nováček. Naivníma očima se rozkoukávám ve svém novém světě a jsem ze všeho hned na větvi.

„Vlastně,“ přiznám se, „je to můj první den v New Yorku.“

„Myslela jsem si to.“ Anna rozhodí ruce. „Opravdový newyorský panic.“

Zrudnu. „Mohla bys mě trochu šetřit.“

„To nemůžu slíbit,“ řekne a vytáhne si z kabelky sluneční brýle. Mají obrovská skla asi jako v animáku, ale jinak jsou docela vkusná. Vidím v nich svůj odraz, ale mé podobě ještě před dvěma dny se vůbec nepodobá. Sbohem květovaná košile a dlouhá sukně; vítejte džíny a bílé tričko. Rukou si prohrábnu své krátké vlasy, na které jsem si stále nezvykl. Teta Lil mě včera večer ostříhala. Vytiskli jsme si jako inspiraci obrázek Shawna Mendese a teta se opravdu snažila. Po stranách jsem byl téměř vyholený a nahoře mi nechala pěknou, kudrnatou kštici. Jako Shawn jsem opravdu nevypadal, ale za to mnohem víc jako mé skutečné já.

Na klíně mi zavibruje mobil. Anna se podívá na displej. „Zvedni to,“ řekne.

„Nejspíš je to další robotickéj hovor.“

„Hm, já tam vidím, že je to tvoje máma. Třeba ji zajímá, *vím já*, jak ti dopadla zkouška?“

Nebo chce vědět, kde sakra jsem. Dělá si o mě starosti. Miluje mě, ale nelíbí se jí, že jsem transgender. Nechám hovor spadnout do hlasové schránky. „Řeknu jí to později,“ vmlouvám se a lehce ztrácím klid.

„Tady se někdo vzteká z hladu,“ řekne Anna a vytáhne z kabelky alobalovou kouli. „Víš, co to je bagel, zelenáči?“

„Samozřejmě že vím, co to je bagel,“ ohradím se, ale vžívám se do role newyorského zelenáče: „Ale pochopitelně jsem ještě žádný nejedl.“

Zasměje se a rozbalí alobal. „Tenhle je s čerstvým smetanovým sýrem.“

„Páni,“ vydechnu, jako bych nikdy předtím neviděl smetanový sýr. Anna rozlomí bagel a polovinu mi podá. Pořádně si kousnu, opravdu pořádně, dopřávám svému tělu velký přírůstek uhlohydrátů a termizovaného smetanového sýra.

Vyfotí si mě. „Náš chlapeček papá svůj první bagel.“

Anna si chvíli hraje se svým mobilem a pak ke mně zvedne hlavu. „Jakej máš Instác? Chci si tě přidat na svou Story.“

„Aha,“ polknu. „Ještě jsem si nestihl udělat pro Augusta profil. Ani nejsem online.“

„Z jaký seš planety?“ podiví se.

„Z Pensylvánie,“ směju se a zapadám do své zelenáčské role. „Myslíš, že bych měl?“

Obrátí oči v sloup. „Samozřejmě. Jedině tak si tě někdo všimne. A každéj castingovej režisér a producent se jako první dívá právě tam. Aby si zjistili, jestli už tě na sítích někdo sleduje, takže za tebou půjdou i do divadla a koupí si lístek.“

„Jak to všechno víš?“ zeptám se.

Mávne nad mou otázkou rukou. „Na SPA jsou tvoje sociální sítě všechno. Díky nim předkládáš svůj příběh a také si ho řídíš.“

Trochu se zasměju. Nechtěl jsem, ale mimoděk mi to unikne.

„Klidně se směj, kámo, ale koukni na můj,“ řekne a ukáže mi svůj mobil. Má v něm přes tisíc sledujících. Co je to všechno za lidi? Roluje stránkou, občas se zastaví, aby mi ukázala nějaký snímek a kolik lajků a zobrazení získal.

Můj starý profil měl padesát tři sledujících, většinou lidi z divadelního kroužku na škole. O nějakém brandingů ani narrativech nic nevím, ale když mi vysvětluje, jak to celé funguje, přikyvuju a předstírám, že vím, o čem je řeč.

„Takže, můj nový příteli,“ shrne Anna své poznatky. „Soudím, že jsi těch představení na Broadwayi zase tolik neviděl?“

„Ne,“ přiznám se. „Jen na notebooku nebo na mobilu.“
Anna si zakryje ústa. „Ale to je tak smutné.“

„Přímo tragické,“ souhlasím.

„A nechtěl bys zajít na dopolední předpremiéru nejnovějšího představení ve městě?“

Poskočí mi srdce. Mohl bych jít na svoji první broadwayskou show. Je mi jasné, že bych s cizími lidmi neměl hned někam chodit, ale Anna mi nepřijde jako sériový vrah. A vidět představení na Broadwayi za to riziko stojí. „Tak to bych rozhodně rád.“

„I když ti řeknu, že to je pořádná sračka a nejspíš ji ani nepustí do večerního programu?“

Zažít naživo i tu nejhorší broadwayskou show je pořád lepší než se dívat na starém notebooku na tu nejlepší. V kapse mi zavibruje mobil. Něco na odpoutání pozornosti by asi neškodilo. „Stejně bych měl pořád zájem.“

Nadšeně tleskne. „Jmenuje se to *Poslední tango v Paříži*. Moje kámoška mi na poslední chvíli cukla. Nejspíš si přečetla recenze. Chceš jít tedy se mnou?“

„ANO!“ zakřičím málem a pak Annu obejmu a raduju se, jak by se asi Vykulený nováček radovat měl.

„Teda, páni,“ pronese překvapená svým výbuchem. „To chce klid.“

13:40

Taxi do divadla mě zklamalo. Chtěl jsem, aby moje první jízda newyorským taxíkem proběhla jako ve filmu, kdy se řidič bude jako šílený řítit a proplétat ulicemi, křičet na ostatní, ať mu uhnou z cesty a neustále troubit. Nic z toho se nestalo. Jízda proběhla v klidu, pomalu a v autě bylo nesnesitelné horko. Cíl – Times Square – však představoval hotový ráj. Míjeli jsme elektronické billboardy, naskládané jeden na druhém jako byty. Anna si hrála na průvodkyni a já se zase tvářil, že jsem úplně unesený tím, jak se ve městě vyzná.

Zatímco platí, vystoupím z vozu a prohlížím si divadlo. Ještě pořád nemůžu uvěřit, že se to doopravdy děje. Blikající žárovky u vchodu jsou snad ještě zářivější než slunce. Zdi zdobí plakáty s herci tančícími před Eiffelovou věží. Třeba tady bude jednou viset i moje fotka.

Dojdeme na konec fronty na lístky, je zatraceně dlouhá, a čekáme. „Tak fajn, Auguste, co kdybychom si zahráli hru na Rychlostřelce? Já se tě budu ptát a ty musíš co nejrychleji, bez přemýšlení odpovédět. Připraven?“

„Jasně,“ odpoví Vykulený nováček.

„Oblíbený muzikál?“ spustí.

Odpovím bez zaváhání: „Rent.“

Podívá se na mě, jako by odmítala uvěřit. „Proč?“

Pokrčím rameny. „*La Vie Bohème!*“ uvedu nejslavnější hit z muzikálu.

„Oblíbený hudební film?“

„Nesměj se,“ upozorním ji. „*Hairspray.*“

Stejně se směje. „Promiň, asi není tak hroznej. Jen se mi nelíbí Travolta jako Edna Turnbladová.“

„Kvůli tomu, jak hraje?“ zajímám se.

„Vlastně ano,“ odpoví. „Proč do role matky neobsadili ženu?“

Četl jsem několik článků o tom, co tvůrce vedlo k rozhodnutí obsadit do této role v divadle Harvey Fiersteina a ve filmu Johna Travolta. „Asi je to nějaká tradice,“ přemýšlím nahlas.

„Tradice?“ zopakuje znechuceně. „Co to vlastně je? Je to matka a měla by ji hrát žena.“ Anna potřese hlavou. „Raději toho necháme. Ve škole je to teď hodně žhavý téma.“

„John Travolta?“ žertuju.

„Zastoupení.“

„Tomu nerozumím,“ přiznám se.

„Mluvím o správném zastoupení. Jeviště potřebuje víc žen, barevných lidí, lidí s postižením, trans i nebinárních lidí,“ vysvětluje a podívá se na mě chápavým pohledem. „Pakliže je role napsaná pro menšinovou postavu, tak by do ní vážně neměli obsazovat nějakýho bílýho panáka, kterej pak posbírání ceny za údajnou statečnost za to, že se role ujal.“

„Jako když Harvey Fierstein získal Tony¹ za Ednu?“ zeptám se.

¹ Cena Tony (anglicky Tony Award, celým názvem Antoinette Perry Awards) je cena udělená každoročně od roku 1947 vybranými pracovníky divadel a novináři v různých oblastech divadla, muzikálu a činohry. Udílí se ve 24

„Přesně.“

„Jenže o tom přece herectví je, že jsi někdo jiný než ve skutečnosti.“

„Pokud jde o dnešní herectví, jde spíš o to, abys zůstal ve své dráze, Auguste.“

„Jenže já jsem transgender. Takže to má být navždy moje dráha? Dokážu skvěle zahrát kluky i holky. To nemůžu hrát obojí? Rolí pro translidi je přece v divadle minimum.“

Po deseti minutách, kdy se pomalu suneme v řadě vpřed, jsem už natolik blízko dveří, že na nás proudí chladný vzduch z klimatizace. V kapse mi znovu zavibruje mobil. Vytáhnu ho a opět pošlu mámin hovor do hlasové schránky. Jenom doufám, že si toho Anna nevšimne.

„No tak, Auguste. Proč nebereš mamince telefony?“

„Zavolám jí později,“ dušuju se.

„Zkus si to nebrat, ale pan Daniels říkal, že se jim zrovna nezamlouvá, že jsi transgender.“

Cítím ve tváři nával horké krve. Nenapadlo mě, že mu to teta Lil vyzvoní. „Jo,“ řeknu a přemýšlím, kolik jí toho chci říct. Musím se držet svého Vykuleného nováčka a neskloznout do polohy Transteenagera na útěku. „Nejspíš je to proto, že jsou přísně věřící,“ napadne mě.

„Ach,“ odpoví.

„Takový ten evangelický druh.“

„Jasně, chápu.“

Říct rodičům, že jsem transgender jsem nikdy neměl v plánu. Maximálně bych jim v osmnácti poslal vysvětlující

kategoriích a cenu mohou získat pouze představení či herci z Broadwaye.
Pozn. překl.

dopis, ale to už bych byl pryč z domu. Dřív bych rozhodně nic nepodnikal. Problém byl, že jakmile jsem věděl, že jsem trans, nutkání po tranzici bylo každý den hlasitější. Čekat ještě celé roky už jsem nevydržel. Potřeboval jsem jim to říct. Potřeboval jsem, aby to věděli. A potreboval jsem to říct pěkně nahlas.

Stalo se to týden před mými čtrnáctými narozeninami. U večeře. Máma se zeptala, co chci k narozeninám a já jí řekl: „Když už se ptáš... chci tranzici. Narodil jsem se do špatného těla. Bůh udělal chybu.“

Na to máma: „Bůh nikdy nedělá chyby.“ Nevlastní otec se držel stranou. K narozeninám jsem dostal nové šaty a bylo mi řečeno, ať už o té klučičí záležitosti nikdy nemluví. Bůh mě neučinil dívkou jen tak pro nic za nic. Konec rozhovoru.

„Připravenej?“ dožaduje se Anna a podá mi můj první lístek na Broadway. Projdeme detektory kovu do vstupní haly. Klimatizace jede na plný výkon a mě studí pot na zádech, takže se mimoděk zachvěju. Uvaděčka přejeđe ručním skenerem můj lístek. Někdo mi strčí do ruky program. Anna mě vezme za tu druhou a vede mě dál.

Cítím, že si mě prohlíží. Chce vidět moji reakci, když poprvé v životě vstoupím do sálu broadwayského divadla. Musím trochu přehrávat, ale to je snadné, to místo je prostě kouzelné. S pusou dokořán se rozhlížím kolem. Nekonečné řady červených sedadel. Strop strašně, strašně vysoko, s efektními víry a chuchvalci modro-bílých rytin napodobujících mraky. Visí na něm dva největší lustry, jaké jsem kdy viděl. Když se podívám na Annu, pořídí si další fotku. „Náš chlapeček poprvé na Broadwayi,“ vysvětlí.

Další uvaděčka (s baretem na hlavě) nám ukáže cestu k našim místům. Divadlo působí staře, jako by nikdy neprošlo žádnou proměnou, je tu cítit plesnivá zatuchlina z koberce a popkorn. Anna hlásí číslo uličky a zamíříme k sedadlům. To vedle mě je volné a já doufám, že to tak i zůstane. Notně ošuntělá křesla jsou příliš natěsno a úzká. Na oponu promítají siluetu Paříže. „Docela bych si dal žabí stehýnka,“ zažertuju.

„*Oui, oui*,“ přitaká Anna. „Do opony zbývá ještě pět minut, co kdybysme si dali ještě pár koleček Rychlostřelce?“

„Tak do mě,“ souhlasím.

„Proč herectví?“ zní první otázka.

Potřesu hlavou. „Chceš krátkou odpověď a ptáš se *proč herectví*?“

„Jen to zkus,“ pokrčí rameny a otočí na další stránku programu.

Když jsem provedl coming out, svět kolem mě dost potemněl. Připadal jsem si ztracený. Necítil jsem se dobře v těle, které mě dál zrazovalo tím, jak se mi začaly zaoblovat boky a růst prsa. Postoupil jsem do prváku na střední a žil ve stavu neustávající deprese.

Můj kamarád Hugo tušil, že se něco děje – kamarádili jsme spolu už od čtvrté třídy –, ale tohle jsem mu říct nemohl. Příliš jsem se bál, že se na mě vykašle. Jenže se opravdu ukázal jako můj nejlepší kámoš. Jednou, když mě zase trápily moje smutky (tak jim říkal: „moje smutky“), přišel za mnou s řešením. Jeho geniální nápad spočíval v tom, že se přihlásíme do divadelního klubu. Hlásila se tam i Cassie a on se chtěl ucházet o roli jejího milence. Tvrdil, že bude zábava dělat, že jsme někdo jiný, a to vůbec neznělo zle. Víc jsem tenkrát nepotřeboval – jen být někdo jiný.

Přišli jsme na první schůzku a já se snažil zůstat neviditelný (to byla na střední moje typická maska). Učitel nás vyzval, abychom se rozdělili do menších skupinek a něco zahráli. Moc už si z toho hraní nepamatuju, ale připadal jsem si skvěle. Jako bych se opravdu našel. Když jsme skončili, Hugo za mnou přiběhl a byl bez sebe nadšením. „Páni, ty vážně umíš hrát.“ Nevěřil jsem mu. Co mohl vědět? Ale pak přišel učitel a řekl to samé.

Když jsem začal chodit na divadlo, doma se to trochu zlepšilo. Jak se ukázalo, byl jsem vlastně herec už od narození a celý život jsem hrál roli holky. Jakmile jsem si uvědomil, že jí být *nemusím*, můj neklid byl tentam. Jen ji musím *hrát*. Pro rodiče doma jsem hrál poslušnou dceru. Říká se, že celý svět je jeviště. A v mém případě to fungovalo.

„Auguste,“ přihlásí se opět Anna. „Proč herectví?“

Zvednu k ní oči a usměju se. „Zachránilo mi život,“ odpovím jednoduše.

Světla pohasnou a diváci ztichnou. Moje srdce nabere na rychlosti. Pořád nevěřím, že tu vážně jsem. Když chci vypnout telefon, všimnu si, že už nemám žádné nové zprávy ani zmeškané hovory. To je divné. Že by nade mnou rodiče zlámali hůl?

Divadlo zaplní hudba těžkými tóny tahací harmoniky a na jeviště se z boků nahnou herci na rychlé úvodní číslo. Z úst jim visí falešné cigarety. Reflektory oslnivě září, tančí tělo na tělo, vše v perfektní harmonii se zpěvem. Jsme tak blízko, že vidíme i výrazy v tvářích herců. Do očí se mi bez varování nahnou slzy. Vědomí toho, kam se můj život najednou posunul, je silnější než já. Ještě včera jsem seděl v autobuse na cestě do New Yorku a teď jsem na Broadwayi

a mám za sebou zkoušku na SPA. Jsem k smrti unavený, vyděšený, ale cítím i inspiraci jako nikdy předtím. Otrů si slzy, ale Anna si jich přesto všimne. Nakloní se ke mně a šeptá: „No tak, tak děsný to zase není.“

Když se rozsvítí na přestávku, Anna se zvedne a hlásí: „Pojď za mnou.“ Vydá se pryč uličkou a já se jí snažím stačit. K toaletám dorazíme dřív než ostatní. „Nerada čekám,“ vysvětluje.

Zamířím na pánské a zavru se v miniaturní kabince. Je tady sotva místo, abych se otočil. Vytáhnu si stahovadlo a ihned mě na holou kůži na bříše i na zádech uhodí závan studeného vzduchu. Pod košilí nosím kompresní stahovací pás, aby mi nebyla vidět prsa. Vypadá jako těsné spodní tílko, jen o tři čísla menší. Právě teď ho mám promočené potem a látka děsně kouše, ale bez něj to nejde. Naštěstí nemám prsa nijak velká, ale tahle věcička mi dodává sebevědomí.

Objednal jsem si ho přes internet a nechal poslat na Hugovu adresu. Samozřejmě jsem mu neřekl, co v té krabici je, ale nejspíš mu to bylo jedno. Pokud bych si ho nechal doručit domů, máma by zásilku zachytila a určitě by se podívala dovnitř. Pozdě večer, když už naši spali, jsem chodil ve stahovadle po domě a představoval jsem si, jaké by to asi bylo žít jako kluk. Nebo se tak alespoň oblékat.

„Auguste!“ křikne na mě Anna, když vyjdu ze záchodů. Jsem rád, že jsme si tak pospíšili, fronta na toalety se táhne dolů po schodech až do vstupní haly. Většina diváků jen tak postává v malých skupinkách kolem. Lidé si protahují nohy a povídají si. Vrátime se zpátky na místa. „Nikdy by mě nenapadlo, že existuje ještě něco bídňějšího než *Bídníci*,“ konstatuje Anna. „Ale přece jsem se toho dožila.“

Souhlasně přikývnu. „Nějak nedokážu uvěřit, že by se ty dvě hlavní postavy vážně milovaly,“ vyjádřím svůj názor.

„Nějak si nejsem jistá, jestli si vůbec pamatují, co mají říkat.“

Upřímně se zasměju a Anna pokračuje. „Všiml sis, jak ten žonglér nechtyl balónek? Nic jiného jsi tam na práci neměl, kámo.“

„Už jsem viděl i horší,“ namítám.

„Okamžitě toho nech,“ trvá na svém. „Tahle show je strašná.“

„Není nic moc,“ připustím, „ale myslí na všechny, kteří se tak nadřeli, aby mohla vzniknout. Kolik hodin se musela výprava mořit s tou Eiffelovkou. Kolik hodin musel choreograf vynaložit, aby tango tančili tak, jak si přál. Ten nebohý harmonikář drtí prsty klávesy tak, že mu z nich musí téct krev. I špatné představení znamená spoustu práce a kus srdce, které do něj vložíš.“

„Uf,“ vydechne. „Úplně se stydím, že jsem tak necitelná.“

Oba se dáme do smíchu. Možná trochu moc nahlas. Muž vedle mě zvedne hlavu od svého mobilu. „Líbí se vám představení, děvčata?“ zeptá se a mile se na nás usměje.

Proč si myslí, že jsem holka? Podle hlasu? Zapomněl jsem se soustředit na to, abych ho držel posazený co nejniž. Držení těla? Oblečení? Připadám si, jako by mě chytili a odhalili. Jako podvodníka. A stydím se, že si mě před touto hezkou holkou zařadili do špatné genderové škatulky.

Anna se nakloní přese mne, blíž k němu. „Promiňte, ale nevynášejte o našem genderu předčasné soudy.“

„To je v pohodě,“ pošeptám jí. „Nevadí mi to.“

Podívá se na mě ve stylu *to jako vážně, Auguste?* a já přikývnu. Je to můj vůbec první den, kdy vystupuju jako muž a je jasné, že dojde ke genderovým přešlapům. Muž se omluví a vrátí se ke svému telefonu.

„Můžu se teď zeptat já na něco tebe?“ měním téma. „Proč herectví?“

Podívá se na mě a pokrčí rameny. „Nic jiného neznám. Miluju, když jsem na jevišti. Je to návykový, jako když jsem sjetá. A potřebuju to víc a víc.“

„Jo, je to ta nejlepší droga,“ souhlasím. Tréma před vystoupením, vyplavené endorfiny při něm, potlesk, když skončí. A jakmile si k ní přičichnete, chcete další. Větší a větší jeviště, větší role, víc diváků.

„Neměli bysme spustit skupinu anonymních závisláků na herectví?“ vtipkuju.

Hodí po mně pohledem. „Na herectví nic anonymního není.“

Asi o hodinu později odtančí na jevišti definitivně poslední tango a muzikál končí. Potlesk probudí muže vedle mě. Herci se klaní před oponou a diváci zdvořile plácají rukama. Je mi jich líto. Nevybrali si přece, že budou tancovat před lepenkovými ruskými koly, ale odvedli skvělý výkon, navzdory těm lepenkovým kolům. Postavím se a hlasitě tleskám. I Anna se zvedne, a přestože nejprve obrátí oči v sloup tak, že je málem protočí kolem dokola, přidá se ke mně. I další lidé v hledišti vstávají. Než se herci ještě naposledy ukloní, jsou již všichni diváci na nohou a jásají. Herci se usmívají tak, jako ještě nikdy.

Ve skupince dalších se pomalu suneme k východu a hrajeme našeho Rychlostřelce.

„Oblíbená písnička z muzikálu?“ vystřelí Anna.
Projíždím si v hlavě katalog mých oblíbených skladeb.
„You Will Be Found z –“

„*Drahý Evane Hansene*,“ dokončí za mě. „*The Wild Party* od Lippy nebo LaChiusy?“

„Nějaká nápověda by nebyla?“

„To jsi jako panic se vším všudy?“

Cítím, jak mi rudne tvář. Tahle hra rozhodně nabírá na obrátkách. „Nemůžeme se vrátit k původní otázce?“

„Ne.“

„A ty?“ oplatím jí stejně.

Tak nějak se usměje. „Většinou.“

Vyjdeme z divadla a jdeme pěšky směrem od Times Square. Slunce zapadá a barví oblohu do růžova. „Chodíš s někým?“ zeptá se.

„Ne,“ odpovím se smíchem. „A co ty?“

„Ani ne. Ještě jsem nenašla někoho natolik zajímavýho, aby to byla ta pravá osoba.“

„Osoba?“ vyjádřím údiv.

„Jo. Na genderu mi nesejde.“

„To je cool,“ řeknu. „Já jsem na holky, ale ty zase nejsou na mě.“

Trochu do mě šťouchne. „S tím si nelam hlavu. Na SPA se to poddá.“

Zastavíme na rohu Čtyřicáté šesté ulice a Osmé avenue a obrátíme se k sobě. Kdyby to byla scéna z filmu, dali bychom si pusy. Jenže místo pusy ji požádám, aby mi pomohla s aplikací na taxíka. Když už je auto od Lyftu minutu od nás, začnu se loučit. Velké finále Vykuleného nového kluka.

„Byl to perfektní den. Dík, že jsi mi dělala tak super průvodkyni.“

„Řekni to,“ dožaduje se.

„Dík, že jsi mě zbavila mého newyorského panictví.“

„Nemáš zač, Auguste,“ řekne a vezme mě za ruku.

„Auguste?“ opakuju po ní.

„Mocný a silný (císaři?) Auguste, protože tím pro mne jsi. Osvobodil ses z toho svýho zapadákova v Pensylvánii a přestěhoval ses do New Yorku. Doslova kráčíš za svými sny.“

„Ještě mě nevzali,“ bráním se a nechci to zakřiknout.

„Ale vezmou,“ pronese.

Přivolané auto zastaví u chodníku. Anna mě pevně obejmě a tváří se téměř dotýká mého krku. Řidič zatroubí, my se lekne a pustíme. Chystám se nasednout dopředu, ale Anna mi ukáže na zadní sedadlo. (Takže i v tomhle jsem panic).

Když opustíme Times Square, řidič mi dozadu podá kabel od rádia. „Chceš si něco pustit?“ zeptá se. Velká chyba, kámo. Vezmu si kabel a připojím si ho k mobilu. Ten chlap je příliš důvěřivý. Najdu si v playlistu soundtrack z muzikálu *Hamilton* a navolím „My Shot“. Autem se rozezní hudba. Dívám se z okna a snažím se zpracovat vše, co jsem dnes zažil. Když písnička skončí, přetočím ji na začátek a dám si ještě jedno kolo. Řidič si hlasitě povzdechne, ale to je mi jedno.

Před třemi měsíci jsem se před rodiči pokusil o nový coming out. Když jsem se poprvé zmínil, že chci tranzici, vybuchnul jsem. To opravdu nebylo moje hvězdné představení. Po dvou letech v divadelním klubu jsem už ale věděl, jak

se své role zhostit. Přednesl jsem jim vášnivou prosbu, aby mi dovolili začít s tranzicí. Tiše a nehybně si mě vyslechli a pak řekli ne. Když jsem je o to žádal poprvé, mohli mou prosbu ignorovat. Podruhé už s ní museli něco dělat.

Potom už se na mě nedokázali ani podívat. Hrdost, kterou vůči mně snad cítili, zmizela. O to víc mě nutili chodit do kostela. Míval jsem týdenní rozhovory s naším pastorem Timem, který si myslel, že mě k pochybování o vlastním genderu přiměla nějaká bolestná událost v mém životě. Kladl mi spoustu nepříjemných otázek. Cítil jsem se tak sám. A strašně jsem se styděl.

Přepadaly mě ty nejhorší myšlenky. Nedokázal jsem utéct z našeho domu, nedokázal jsem utéct ze svého těla a nedokázal jsem utéct ani před pohrdáním a znechucením své rodiny. Nevím, co mě to popadlo, ale napsal jsem tetě Lil a se vším jsem se jí svěřil. Poprosil jsem ji, jestli bych u ní nemohl bydlet. Věděl jsem, že žádám hodně, ale byl jsem zoufalý. Zavolala mi a slíbila, že se poptá po nějaké škole. Přesně to bylo to světlo na konci tunelu, které jsem potřeboval.

Zatímco čekáme na červenou na Třicáté čtvrté, dívám se, jak město kolem žije – lidé tu chodí, jezdí na kolech, smějí se; venčí psy, kteří dělají své hromádky, zatímco se jejich majitelé dívají do mobilů. Miluju tohle město. Už nikdy z něj nechci odejít. Zvolená skladba dohraje i po druhé a já v očích řidiče ve zpětném zrcátku vidím výzvu. Zkus to ještě jednou.

A tak mu vyjdu vstříc.

Otočí se ke mně. „Co s tou písničkou máš, chlape?“

„Mám takovou chvilku,“ odpovím.

Jednou ze zahajovacích skladeb všech muzikálů je písnička typu „Já chci“. Hlavní hrdina se v ní vyzpívá ze svých snů a uvede celý následující děj do pohybu. Já chci být August. Chci hrát na Broadwayi. To chci víc než cokoli jiného na světě. Tohle je moje šance žít si svůj sen. A nehodlám ji zahodit.

18:35

Auto přijíždí k tetině bloku řadových domů. Ten její je nepřehlédnutelný – kanárkově žlutý se zelenými okenicemi, se zlatými soškami ananasů na schodišti. Teta Lil je ananasy přímo posedlá. Vážně. Ananasy jsou v jejím domě úplně všude. Jsou tady ananasové skleničky, ananasové podtácky, obrazy, dokonce i potraviny ve tvaru ananasu.

Vydám se po chodníčku ke dveřím a vidím, že se uvnitř svítí. Takže je doma. Už se nemůžu dočkat, až jí odvyprávu, co všechno jsem dnes stihl. Odemknu vchodové dveře a sundám si boty. Snažím se dodržovat těch několik málo pravidel, která mi teta stanovila, když jsem včera vystoupil z autobusu. Dům je plný hudby. I když hudba je možná trochu silný výraz pro to, co se děje. Je to spíš agresivní mláčenství do bubínků bongo doprovázené vřeštivým ženským hlasem.

Začnu mluvit ještě dřív, než se dostanu do kuchyně. „Nikdy bys neuhádla, teti –“ Přestanu, protože v kuchyni někdo je.

„Nestůj tam jako svatej Utrinos s pusou dokořán,“ vyjede na mě teta. „A pozdrav našeho hosta Davinu.“

„Dobrý den,“ řeknu Afroameričance v brýlích (jsou elegantní) a s vlasy sepnutými do velkého drdolu na temeni. Teta Lil sedí vedle ní a směje se. Před sebou mají tácy zelených věcí, červených věcí a mého úhlavního nepřítele: tofu. „Těší mě,“ řeknu dámě, nikoli tofu.

„Nápodobně, Auguste. Už jsem o tobě tolik slyšela,“ pronáší Davina s laskavým úsměvem.

„Jsem očividně známý/neznámý,“ obrátím se k tetě.

„To já taky,“ konstatuje teta. „V jistých kruzích.“ Je velkou fanynkou vintage oblečení a značkových brýlí. Teď má na sobě splývavé fialové šaty a jasně modré brýle. Teta se zvedne a ztlumí „hudbu“, abychom se slyšeli.

„Když jsem se vrátila, měla jsem tu sedmnáct zpráv hádej-od-koho,“ pronese zamračeně.

Srdce mi poklesne. Není až takové překvapení, že mě tu máma našla. Tolik možností jsem zase neměl. „Jen sedmnáct?“ pokusím se vše zlehčovat.

Zavrtí hlavou. „Ještě jsem si nezkontrolovala e-mail.“

Posadím se ke stolu. „Jsi v pořádku, teti?“

„Samozřejmě, zlato. V srdci cítím, že takto je to pro tebe opravdu nejlepší, ale připadám si strašně, že kradu své sestře dítě,“ dodá a pro jistotu na mě mrkne.

Tím, že mi teta Lillian dává šanci opravdu riskuje prakticky celý vztah se svojí sestrou. A přitom je to to jediné, co je spojuje. Že jsou sestry. Jinak mají naprosto rozdílné názory na politiku, náboženství, příchutě zmrzliny, cokoli vás jen napadne. Teta Lil se jednou ročně, víckrát to určitě nebude, staví ve West Grove cestou někam, kde je to prý rozhodně lepší. My za ní do New Yorku nejezdíme nikdy, protože máma se až moc bojí.